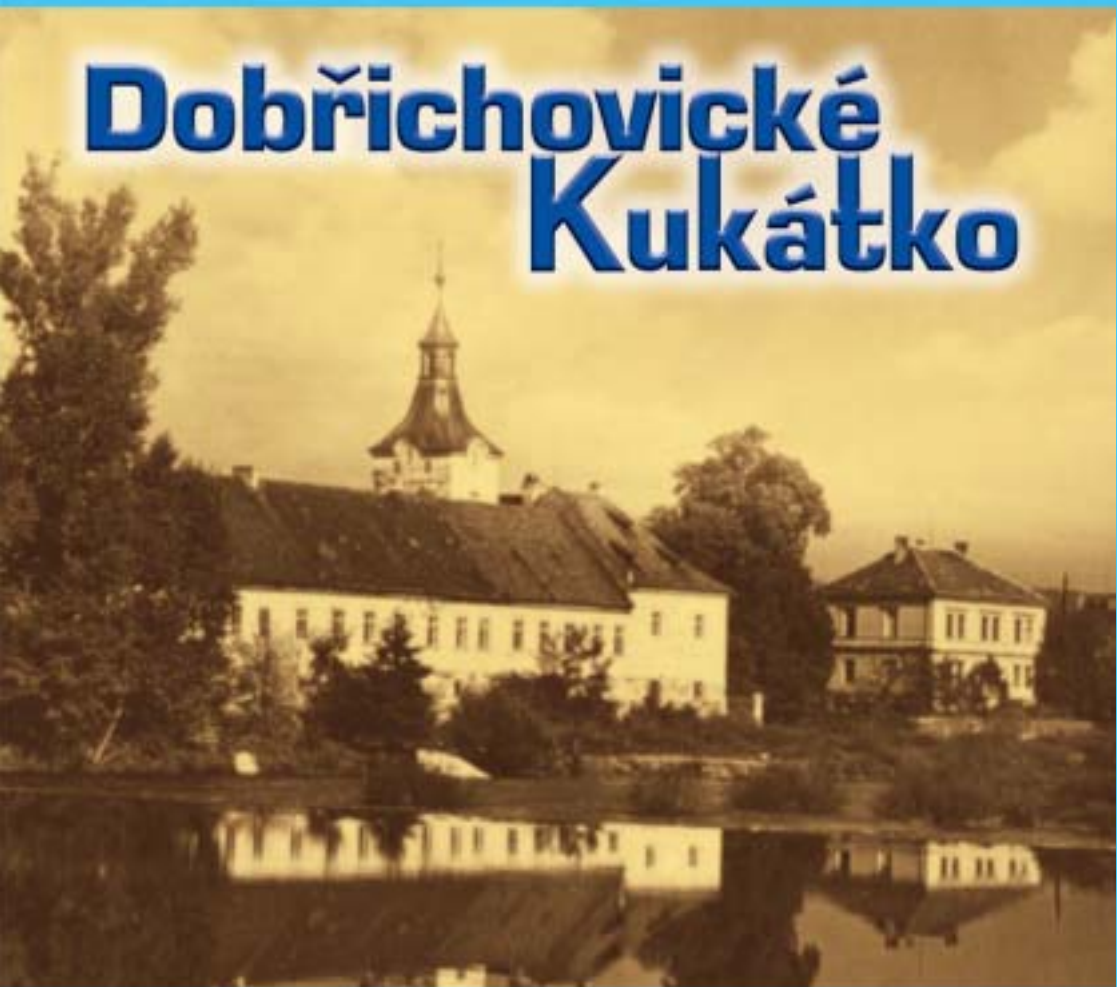

Čtvrtletník aneb čtvero ročních dob v životě věcí, slov, nápadů, zvířat, lidí.

XXI/2005/4 – Zima

Dobřichovické Kukátko

Aktuality. Na „kruhák“ – znovu a ještě poučeněji! V Dobřichovicích po r. 1860. Geopatogenní zóny a bludné balvany okolo nás? Jedno výročí a co bylo tehdy ještě v plánu? Kultura, sport. A Vánoce ...

DOB-Invest a.s. Palackého 541
Dobřichovice

tel:
257 712 630
221 884 850

fax:
257 712 398
221 881 860

*realitní činnost,
pronájem nebytových prostor,
prodej bytů*

...v Dobřichovicích

Polyfunkční dům "V zahradách"

v centru obce, v bezprostřední blízkosti
nově vybudovaného náměstí:

*nová
výstavba:*

23 nových bytů

- do osobního vlastnictví

5 obchodních nebytových prostor

- k prodeji nebo pronájmu

www.dob-invest.cz

dob-invest@dob-invest.cz

zahájení výstavby:

jaro

2005

dokončení výstavby:

jaro

2006

ZIMNĚ VÁNOČNÍ ZASTAVENÍ S FRIDRICHEM BRIDELEM

Rosa mladá
s kvítím padá,
zem a svět opoují,
hlasně uší
tak, jak sluší,
andělé potěšují.

Role měkne,
palouk kvetne
našemu Kralíčkoví,
les se pouští,
studně prejtí
malému Ježíšovi.

Mátky lkání,
když se klaní,
že Bůh, člověk maličký,
syn se směje,
uznáváje
slzy milé matičky.

Pláče máma,
hněte sláma
příliš tvrdé jesličky,
vůkol se plete,
seno hněte,
na němž leží maličký.

Vítr věje,
Pán se směje,
chlév studený provívá,
Král outličký,
Pán maličký,
ach, jaké tance mívá!

Přistojící
se divící,
dvý hovádka dejchají,
dvě hovádka,
jsou čeládka,
jak mohou, zahřívají.

Místo dvoru
jdou na horu
ku Králi, Pánu svému
pastuškové
jsou žáčkové,
píseň zpívají jemu:

„Zrozen z panny
nám jest daný
Kristus Ježíš, syn Boží,
radůjme se
i těšme se,
nám jest dané to zboží!“

Všickni za to
národové
čiňte poděkování,
alleluja,
chvalte Boha
z divného narození.

Pro dnešní vánoční zastavení jsme se vrátili k poesii vynikajícího českého barokního básníka, theologa a kazatele, jesuity Fridricha Bridela, jenž se narodil 1. dubna 1619 ve Vysokém Mýtě a zemřel 15. října 1680 v Kutné Hoře na mor spolu s dalšími 23 spolubratry, když se tam společně vydali ošetřovat nemocné při oné strašlivé morové epidemii (ano, při té, která se Dobřichovicím zázračně v podstatě vyhnula, a proto dal velmistr řádu Křižovníků s červenou hvězdou Jiří Ignác Pospíchal ve zdejším zámku z vděčnosti postavit kapli, zasvěcenou sv. Judovi Tadeášovi, jakožto ochránci trpících

a zástupci prosících). Bridel vystudoval na pražské universitě filosofii a teologii, vyučoval na řádových školách poetiku a rétoriku a po vysvěcení na kněze (1650) stál v letech 1656–1660 v čele pražské klementinské akademické tiskárny. Poté odešel jako misionář do východních Čech. Proslul horlivostí, obětavostí i askézí. Proto po vypuknutí morové epidemie požádal své představené, aby se mohl plně věnovat péči o nemocné. Zanechal po sobě bohaté básnické dílo. Mezi ním také výjimečný soubor duchovních písní Jesličky, který vydal v klementinské tiskárně r. 1658. Soustředil se v něm (na rozdíl od většiny běžných soudobých kancionálů) v podstatě na jedno jediné období liturgického roku, na Vánoce. Naši ukázkou jsme raději přepsali ze strany 58 a 59 starého tisku původního vydání (s respektem k odlišné i občas rozkolísané, leč hudbě odpovídající a nikoli nepůvabné kvantitě a k specifickému užívání velkých písmen v barokní literatuře), jinak ji najdete (pohříchu nepečlivě a bez not) vydanou i na straně 106–108 souboru, který pod názvem Fridrich Bridel, Dílo vydal v r. 1994 v nakl. Torst Milan Kopecký. Náš papír také neumí zpívat. Žel ...

* * *

Vážení čtenáři,

nečekaně vlnidný podzim je ten tam, co tichý společník mihl se bílý kůň a za ním se vloučila inverze, host po výtce nevitáný a nezvaný. Byli jsme poučeni o tvrdosti bahamských cel i hebkosti seychelských pláží. Podzim v duchu reality show ad absurdum, vymknutí z kloubů? Depresivní či komické? Vše se v dobré obrátilo. To když gorilky v ZOO v „Pavile“, na internetu i v televizi vrátily víru v řád zmateného světa. Ano, Richard, Kijivu, Shinda, Kamba i malý Moja (při jehož stále vypečenějších kouscích bylo hned veseleji) nám znovu a znovu „odhalovali“, co znamená obyčejně být, a být tím, čím jeden či jedna je ... Prostě, na rovinu, statečně i klopotně. Jsme plni napětí, který ze soutěžících vyhraje pověstných 12 melounů a slibujeme, že nevyhraje-li náš favorit, pak stejně jako jiní příznivci mu náš meloun také doneseme. Posílení takto morálně i duchovně vrhli jsme se tedy s nadešlým Adventem do usebrání i do přípravy vánočního Kukátka s důvěrou, že i ono vypoví cosi o řádu světa.

Co tedy najdete ve vánočním čísle, až je otevřete? Jistě Vás zaujme několik aktualit a připomínka jednoho zajímavého výročí. Znovu Vás zavedeme na kruhový objezd v naší obci a inspirování glosou jednoho z čtenářů pokusíme se znovu rekapitulovat pravidla, jak se na něm pohybovat. V tomto čísle naleznete i dokončení zajímavých vzpomínek p. Františka Havlíka na život v naší obci ve 2. polovině 19. století. Zeptali jsme se také na osud plánované knihy o Dobřichovicích. Dozvíte se trochu i o tom, co plánuje nová dramaturgyně dobřichovické kultury Andrea Hrubá a pozveme vás na vánoční pořady souboru Ludus musicus. A jako již tradičně, Vás ve sportovní rubrice jistě potěší úspěchy dobřichovických orientačních běžců a běžkyň, volejbalových týmů, fotbalistů, tenistů i badmintonistů. Přejeme Vám příjemné počtení.

A k němu připojujeme i přání pokojných a požehnaných Vánoc, hodně hezkých setkání a radostných okamžiků. A ty pěkné okamžiky a hezká setkání nechtě provázejí Vaše chvíle a kroky i v příštím roce spolu s dobrým zdravím a prima nápady.

Vaše redakce

P. S.: Na způsobu distribuce Kukátka se stále nic nezmění, i nadále bude docházet do všech domácností na náklady vydavatele. Pokud nám budete chtít napsat či poslat příspěvek, pak pište laskavě na adresy uvedené v tiráži. Pokud jde o elektronické verze příspěvků, přijímáme běžné formáty, nejlépe však „.doc“ či „.rtf“, dovoluujeme si však požádat, abyste svůj text nijak speciálně neformátovali, ulehčí nám to naše vlastní zpracování textu. Rovněž nám usnadní práci, jsou-li zasláné příspěvky vykorigované a jsou-li co nejméně ve sporu s jazykovou normou. Děkujeme Vám za pochopení a na Vaše příspěvky a reakce se těšíme.

AKTUALITY

POLYFUNKČNÍ DŮM V ZAHRADÁCH

Stavba polyfunkčního domu v centru obce společností DOB-Invest úspěšně pokračuje. Aktuální stav dokumentuje fotografie rozestavěného objektu.

Podrobné informace o stavbě, přehled všech bytů s půdorysným uspořádáním, velikostí místností a cenami zatím neprodaných bytů jsou dostupné na internetové adrese **www.dob-invest.cz**. Další informace je možné též získat v **kanceláři DOB-Investu v Dobřichovicích, Palackého 541, tel: 257 712 630 nebo 606 620 920**. Na výše uvedené adrese společnosti je možné nabídnout či poptat zprostředkování prodeje či nákupu i libovolných jiných nemovitostí, zejména v okolí Dobřichovic.

D. Havlík

BANKOMAT ČESKÉ SPOŘITELNY

Po nedávném otevření nové budovy LPG („plynbudky“), v níž je v provozu první dobřichovický bankomat patřící ČSOB, se připravuje zřízení bankomatu České spořitelny. Měl by být umístěn v nových prostorách České spořitelny v právě budovaném polyfunkčním domě V Zahradách.

DH

* * *

Oblastní kancelář hospodářské komory Praha-západ se od 1. 11. 2005 přestěhovala na novou adresu, i když tentokrát jen přes ulici. Nyní můžete pracovníky oblastní kanceláře navštívit na adrese:

Krajská hospodářská komora Střední Čechy

Oblastní kancelář Praha-západ

Pražská 24

252 10 Mníšek pod Brdy

(na hlavní silnici vlevo směrem od Prahy před vjezdem na náměstí)

Telefonní čísla do oblastní kanceláře zůstávají stejná:

tel: 318 591 711, fax: 318 591 712.

E-mailová adresa: ohk@hkpz.cz zůstává beze změny a www.hkpz.cz také.

Mobilní spojení na jednotlivé pracovníky oblastní kanceláře jsou nezměněna:

Jan Kašpar 603 861 712

Vítězslav Kaliba 777 267 022, 724 613 950

Hana Mrkáčková 723 034 190

Z NAŠEHO ŽIVOTA

„KRUHÁK“ PODRUHÉ

Zdá se, že pravidla jízdy po kruhovém objezdu řadě čtenářů nedávají spát. Bohužel nemáme k dispozici žádné statistiky, na kterých by se dalo dokladovat, jak moc se v minulém čísle zveřejněnými radami projíždějící řidiči nechali ovlivnit. Nicméně elektronickou poštou obdržela redakce připomínky dobřichovického občana, pana Koubíka. Část si dovoluujeme citovat:

„... přičemž v bodě 3) nemá (tj. autor článku – pozn. red.) tak docela pravdu, a tak nás tak trochu navádí, i když věřím, že neúmyslně, ke spáchání přestupku. Podle stále platného zákona je totiž řidič vjíždějící na kruhový objezd povinen dávat znamení o změně směru jízdy, a to, že to téměř nikdo nedělá, protože to odporuje zdravému rozumu, je jiná věc, ale autor by měl platný zákon brát na vědomí a nikoliv mást čtenáře-řidiče. Novela zákona o provozu na pozemních komunikacích, která autorem popisovanou praxi formálně posvětí, se prý připravuje, ale pokud vím, tak v autoškolách se to stále (říjen 2005) učí postaru, i když s příslušným dovětkem, a z toho usuzuji, že to stále je tak, jak jsem zmínil výše...“

Jako autor předmětného článku si dovolím na připomínku pana Koubíka reagovat. Musím říci, že dát dohromady argumenty chvíli trvalo a že v mnohém má kolega řidič pravdu. Pravdu celou však zřejmě nemá a čtenářská porota asi zjistí, že ji nemusím mít tak zcela ani já.

Pravidla pro provoz na pozemních komunikacích jsou dána zákonem č. 361/2000 Sb. ve znění pozdějších předpisů. V něm se explicitně o kruhovém objezdu hovoří pouze v § 22 (Jízda křižovatkou), odst. 5: „Řidič vjíždějící na kruhový objezd musí dát přednost v jízdě vozidlům jedoucím po kruhovém objezdu.“ Jiná zmínka o této specifické křižovatce v zákoně není. A teď k dávání znamení o změně směru jízdy (blinkru) při vjezdu na „kruhák“: Vyše citovaný zákon rovněž v § 30 určuje, kdy je řidič povinen dát znamení o změně směru jízdy. V odstavci 1 se dozvíme, že: „Znamení o změně směru jízdy musí řidič dávat kromě případů uvedených v jednotlivých ustanoveních také vždy při změně směru jízdy, vybočování z něho, nebo jestliže to vyžaduje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.“ Nu a právě toto ustanovení využili pro své vysvětlení oslovení zástupci několika autoškol a dopravní policie. V první řadě je třeba říci, že se všichni shodli na tom, že blinkr se při vjezdu na „kruhák“ nedává a nedává se proto, že vjezd na kruhový objezd je možný pouze jedním směrem (v jednom, nebo i více pruzích), a že se tedy v tomto případě nejedná ani o změnu směru jízdy, ani o odbočování či vybočování a že si blinkr v tomto případě nevyžaduje ani bezpečnost silničního provozu. Všichni si byli velmi jistí, písemně mi to nedal žádný z nich. Pan Koubík má pravdu v tom, že by tento případ měla jasně řešit připravovaná novela zákona.

Abych měl ještě větší pocit jistoty, nechal jsem „kruhový objezd“ přežvýkat internetový vyhledávač. Na několika nalezených stránkách jsou uvedena pravidla jízdy po „kruháku“ (doporučení Městské policie v Blansku – www.blansko.cz, či pouze sepsaná doporučení na www.news.auto.cz), všechna se shodují s těmi našimi, uveřejněnými před prázdninami. Panu Koubíkovi přesto děkuji, díky jeho reakci jsem sám o kus chytřejší a v zásadě i o něco nejistější.

Jiří Geissler

* * *

GEOPATOGENNÍ ZÓNY A BLUDNÉ BALVANY

Z literatury pojednávající o nadpřirozených jevech i z ústního podání je známo, že geopatogenní zóny bývají pěkné potvory. Uhnízdí-li se vám pod postelí, po celé noci oka nezamhouříte, vaše jitra jsou neradostná, v hlavě vám hučí a jste celí rozlámaní. Zbavit se těchto zón není vůbec jednoduché – ve starodávných kronikách ani ve starých čarodějnických knihách o nich nic nenajdete, protože tenkrát ještě nebyly objeveny, a ani cesta do nitra černého kontinentu za šamanem Bao-bangem vám nepomůže, protože je nezná, neboť do buše ještě nepronikly. Zbývá jediná cesta – obrátit se na odborníka z oboru psychotronických nauk se zaměřením na kosmickou energii.

Po konzultaci s tímto expertem budete sice o drobný obnos lehčí, ale budete vědět, že geopatogenní zóna je místo na zemském povrchu (ve vašem případě na podlaze), ze kterého vyzařuje záhadné záření parapsychologického původu, o kterém oficiální věda nejenže nic neví, ale dokonce se tváří, že takové záření neexistuje. Psychotroničtí badatelé však tyto paprsky, které dosud nebyly žádným fyzikálním přístrojem zaznamenány, umějí zachytit i velmi jednoduchými pomůckami a často dokonce jen svými smysly. Takovéto záření může být užitečné i škodlivé (tato poslední možnost je právě případ zóny pod vaší postelí), může se na některých místech hromadit a vytvářet kruhy a jiné tajemné obrazce tu v obilí, tu na obloze, tu někde

jinde. Bylo zjištěno i několik případů, že v blízkosti geopatogenní zóny přistáli Ufoni, takže by bylo dobré, kdybyste se svou zónou rychle něco udělali, než se vám pod postelí vyrojí mimozemšťani.

Co tedy radí psychotronici? První možnost je přemístit postel na jiné místo, kterýmžto způsobem si můžete sice zajistit lepší spánek, ale geopatogenní zóna zůstane tam, kde byla, a bude škodit jinak. Nemůžete se však pořád tomuto místu vyhýbat a dávat pozor, aby se vám zóna nějak nepomstila. Úplně nejlepší je proto přemístit místo postele celý dům, nejlépe někam poblíž hřbitova, protože tam si prý dosud nikdo na geopatogenní zóny nikdy nestěžoval.

Druhou možností je geopatogenní zónu odstínit, tj. redukovat její škodlivé účinky na minimum tak, že se pod postel umístí důmyslné zařízení vyrobené samotným psychotronickým mistrem, které zabrání negativní energii v přístupu do vašeho lože. Máte-li zájem, můžete patentovaný(!) odstíňovač geopatogenních zón získat od živnostníka a podnikatele E. B. z Mníšku pod Brdy, a to za necelých 3 000 Kč (včetně podpostelové instalace). O tom, že se jedná o odborníka na slovo vzatého, svědčí i to, že mu byl nedávno udělen zlatý Bludný balvan.

Bludný balvan s velkým B není horninový blok, který byl v době ledové přenesen daleko od svého původního místa ledovcem, ale název ceny, kterou každoročně uděluje Český klub skeptiků Sisyfos jednotlivcům i skupinám za úspěchy v šíření pavědeckých teorií a za matení veřejnosti. (Blížší informace se lze dozvědět na internetové adrese www.sisyfos.cz.) Výše zmíněný expert získal dokonce cenu první, kterou je zmíněný zlatý Bludný balvan, a to „za houževnaté odštiňování patogenních zón v zjištěné starosti o zdraví spoluobčanů“. Uvedme ještě, že stříbrný Bludný balvan získal ing. P. K. „za rozsáhlé bádání a osvětu odhalující vědě neznámé energie působící v české krajině“. Jeho kniha „Energie míst na západ od Prahy“ vydaná v nakladatelství MH Beroun odhaluje lokality, kde se skrývá blíže neurčená energie, která může občanům nejen prospívat, ale i škodit. Je trestuhodné, že místa se škodlivým zářením nejsou označena žádnými výstražnými tabulemi, přestože mohou být životu nebezpečná. Je sice fakt, že ani lokality s energií prospěšnou nejsou nijak označeny, ale nepochybuji o tom, že na jejich hranici budou brzy instalovány tabule s údaji o ceně vstupného; doufám, že pro důchodce bude poloviční.

Úřady nám také stále tají blahodárné účinky pí-vody, která pomáhá při přenosu kosmické a zemské energie na lidský organismus. Pí-vodu vyrábí z normální vody z vodovodu firma Saffron s.r.o. tak, že ji nechá projít přístrojem s několika speciálními filtry, jejichž složení je výrobním tajemstvím. I tato firma byla patřičně oceněna a v kategorii družstev získala stříbrný Bludný balvan „za šíření unikátní technologie přeměny obyčejné vody v zázračnou pí-vodu“. Dočetl jsem se, že této novinky se ujal pivovar Litovel a z této pí-vody vyrábí pí-pivo, které se čepuje už ve třiaadvaceti restauracích.

V této souvislosti mě napadá historka, která s geopatogenními zónami a teoriemi o kosmické energii trochu souvisí. Asi tak před deseti lety jsem si dopisoval s jedním matematickým „badatelem“, který „dokázal“, že obsah kruhu o poloměru r není πr^2 ale $3r^2$, a snažil se o to, aby tento jeho „důkaz“ byl publikován v jednom matematickém časopisu. Vyměnili jsme si asi osm dopisů, ve kterých jsem se mu snažil ukázat, kde má v tomto důkazu chybu, proč nemůže obsah kruhu být $3r^2$, jak se odvodí správný vzorec, a vůbec že si myslím, že během uplynulých dvou tisíc let by si matematici jistě všimli, že vzorec, který pro výpočet obsahu kruhu použí-

vají, je nesprávný. Můj protějšek však pro to neměl žádné porozumění a stereotypně tvrdil, že jeho „důkaz“ je správný, že se mýlím já, protože on – jak skutečně napsal(!) – se mýlit nemůže. V posledním dopise, když viděl, že můj postoj k jeho „převratnému vzorci“ se asi nezmění, mě nařkl z toho, že stojím v čele záškodnické skupiny, která brání publikaci jeho objevů, a skončil plamennými slovy o tom, že pravda zvítězí. Bylo mi ho trochu líto – co času a energie věnoval realizaci bláhové naděje, že „opraví“ matematický vzorec, který už byl dávno dokázán. Byl jsem ale i trochu rád – jeho téměř fanatické přesvědčení nevedlo k tomu, že by chtěl svou pravdu vnucovat světu způsobem, kterým to činí fanatici jiného typu.

Tato epizoda mě utvrdila v tom, že existují lidé, které věcnými (dokonce ani matematickými) argumenty nepřesvědčíte. Nedělám si proto žádné iluze o tom, že by se daly na základě věrohodných faktů přesvědčit také osoby zabývající se naukami podobajícími se těm, o nichž je psáno výše.

HgS

* * *

PŘIPOMÍNKA JEDNOHO VÝROČÍ

Dvě fotografie z první strany říjnového Informačního listu, zobrazující ulici 5. května v podzimních barvách, mi připomněly, že od jejího slavnostního otevření, které proběhlo 30. listopadu 2003, uplynuly už dva roky. Vzpomínám si, že to byla velká sláva – pár projevů (naštěstí krátkých), přestřížení pásky, lampiónový průvod, rozsvícení vánočního stromu, zpěv koled a pouštění svíček po řece. Jenom televize Nova u toho chyběla, protože ten, kdo ji pozval na kácení lip, kterým tato stavba začínala, ji na ukončení zřejmě pozvat zapomněl. Skoro si myslím, že by ale stejně nepřijela, protože tato akce neslibovala žádné dramatické momenty, kterými by senzacechtivý televizní divák pookřál.

Nehodlám připomínat diskuse, debaty a střety, které celý projekt provázely, ale je zřejmé, že katastrofické vize se nenaplnily. Chápu, že člověku někdy přijde líto, že svět se mění a že staré věci, na které byl zvyklý, odcházejí, ale s tím nic nenaděláte. Jde jenom o to, aby změny, které můžeme ovlivnit, byly k lepšímu. A mně se zdá – a to nejen podle výše zmíněných fotografií – že rekonstruovaná ulice 5. května změnou k lepšímu byla.

Na závěr bych ještě rád vyjádřil naději, že se nezapomnělo na propojení této ulice s Křížovnickým náměstím – mám dojem, že to tenkrát bylo v plánu.

HgS

* * *

CO SE STAVĚLO U ZBRASLAVI?

Až do léta mi vždy cestou do Prahy vrtalo hlavou, co že to vlastně mívám dole pod Zbraslaví za nádrže, copak se tam asi odpařuje. Tak dlouho jsem si to dával do souvislosti s nedařnou čistírnou odpadních vod, až mě jednoho dne bagry, uvádějící vše do původního stavu, přinutily zvednout telefon a zeptat se na úřadu Městské části Zbraslav, nebo jak se to dnes jmenuje. Odpověď byla stručná a jasná. Na přelomu roku 2004 a 2005 probíhalo rozsáhlé čištění slepého ramene pod zbraslavským zámekem, zaneseného i díky nedávné povodni. K tomu se

použila technologie rozvření usedlin a jejich odčerpávání do oněch odpařovacích nádrží, ze kterých se pak uschlé bláto odváželo na kompostování. Jednalo se o stavbu účelovou a dočasnou, dnes po ní není ani památky.

J. Geissler

Z HISTORIE

Vážení čtenáři, v minulém čísle Kukátka jsme začali otiskovat zajímavé vzpomínky p. Františka Havlíka na život v Dobřichovicích ve 2. polovině 19. století. Pan Havlík se narodil r. 1855 jako deváté z 13 dětí mlynáře Františka Havlíka a jeho ženy Anežky. V Dobřichovicích strávil dětství, život jej však spojil více s Prahou, kde studoval a poté i pracoval co c. a k. vrchní účetní rada pro kanalizaci Vltavy a Labe na pražském místodržitelství. Do Dobřichovic se však stále vracel, a to nejen na příležitostné návštěvy, ale hlavně ve vzpomínkách, které nesmírně zajímavým stylem sepisoval a doplňoval pozoruhodnými ilustracemi.

*V minulém čísle jsme jeho záznamy přerušili uprostřed zimy, nyní přinášíme jejich dokončení. Dříve však dovolte ještě drobnou opravu údaje z komentáře, připojeného k pamětem v minulém čísle a přijměte omluvu za vloudivší se chybičku: V pasáži o autorovi školní kroniky na straně 16 byl uveden chybný letopočet ve větě „Dobřichovický mlýn po otci převzal roku 1894 Františkův bratr Karel.“ Správný letopočet měl být **1884**.*

Podobně jako leden prošel i únor a často i březen. Bylo-li tepleji, pak se v březnu již upravovaly záhony v zahrádce, aby se zasela hlavatice, která se na noc přikrývala smrkovou neb jedlovou chvojí, aby nezastydla. Podařilo-li se ji uchovat, mohla se pak koncem dubna již vysazovati do pole. Někdy musila se síti znovu, ale pokus dělal se skoro vždy, takže do pole se vysazovala aspoň v polovici května, hned jak přešli ledoví muži a sv. Žofie. Bylo-li teplejší počasí, připravovala se již pole k jarnímu osevu, zejména pro zelí, řepu cukrovku, brambory, jarní obilí – ječmen, jára pšenice, žito a mák se zasévaly, rovněž také vojtěška. Louky se vyhrabovaly, zbavovaly mechu a zaschlé trávy a posejpalý popelem, někdy i drobným hnojem neb zemí. Na polích rozhazoval se hnůj a zaorával, pole se vůbec připravovala, aby se mohlo, jak počasí to dovolí, síti a sázeti. V zahrádkách vysazovaly se scházející stromky – řezaly se rouby k štěpení planých, až to čas dovolí. Mládež v zimě nejpilněji školu navštěvovala, nebylo jí jinde pro práci tak potřeba. Zatím oslavoval se také konec masopustu se všemi radovánkami, bály a maškarádami. Občané i chasa a chudší lid, rádi se veselili všichni, zvlášť konec masopustu dodržoval se pravidelně a všeobecně, kdo jen mohl a byl zdravý. Pak nadešla ještě doba postní, která končila svátky Velikonočními. Hospodyně napekly krásných bochníčků, kterými se zároveň rozloučily se zimním klidem, neboť po svátcích obyčejně nastávala již všude pilná práce. Pletáci za zimu zásobu proutí zdělali na košiny, vrše, trhovky, košíky lepší, panské se říkalo, mošny i košíky bramboráky. Ostatní živnostníci – kovář, koláři, truhláři za zimu vše upravili

a opravili – na pluzích, rádlech, vozech, branách, aby k jaru bylo vše k použití, zejména také byly opraveny postroje koňské, volské i kravské uzďarem a provazníkem.

K slavení máje určila se vždy jedna neděle. Večer byla veselá muzika. Chlapci stavěli dívčím u vchodu do stavení máje – pěkně urostlé břízky, které se upevnily k zemi. U hospody pak postavila se vysoká štíhlá jedle, všechny větve se usekaly až na vršek, který se pentlemi ověsil. Kdo nahoru vylezl, vršek uřízl a dolů snesl, tančil večer jako vítěz sólo. V dolejších polích od řeky – náhonu ochranného – až pod Vráž, říkalo se také „v zelníšťatech“, vždy se sázelo a pěstovalo hojnost zelí, ještě více dokud nebylo dráhy a pěstování řepy cukrovky. Zelí bývalo hlavním zdrojem příjmů občanstva, a proto se mu také věnovala největší pozornost a péle při sázení hlavatice, později při okopávání a rovnání řádků, čištění, zahostily-li se housenky, olamování zažloutlého neb suchého listí atd. Ostatní práce v polích konaly se pilně jako jinde – vše bylo na poli, domácí čeledi i přijednaní pracovníci, zejména byl-li rok vlhčí a zelí i řepa zarůstaly bujnou travou, musilo se okopávat, jednotlivit, dávat do řádků atd. Mezi zelí sázela se vždy také kapusta a tuřín – většinou však jen pro vlastní domácí potřebu.

Doma zůstávala jen hospodyně, která musila obstarat stravu k obědu, svačině, snídaní i večeri. S ní zůstávaly doma jen děti a staří lidé, kteří na pole již nemohli. Často i děti musily do polí, aby tam lidem donesly svačiny a něco k napití. Vedle vaření musila hospodyně dohlédnouti také do stájí, na drůbež, na dobytek vepřový, do zahrádky zalít dle potřeby zeleninu – v kuchyni vařila hrnce polívky, kaše různé, pekla vdolky, lívance, placky, vařila knedlíky atd., měla tudíž napilno celé dopoledne, nezastavila se téměř, aby vše bylo včas hotovo, až se hospodář a chasa v poledne vrátí. Děvečky založily krmení kravám a je dojily, orač krmil koně a pak teprve zasedalo se ke kouřícím plným mísám, kolem nichž chasa u stolu zasedala. Jídalo se společně z jedné mísy, neb i dvou – dle počtu jedlíků. Hospodář s hospodyní u druhého konce stolu a dítky i staří výměnkáři, byli-li „ke stolu“, jídali buď s nimi, neb také zvlášť. Dolky a lívance bývaly složeny na prkénkách, které se na stůl mezi jedlíky položily. Bývaly mazány povidly švestkovými, jablkovými, posypávány tvarohem či mákem, navrch pak nalávala se hustá kyselá smetana. Prkénka bývala vrchem narovnána, takže se všichni nejen dosyta najedli, ale každý si ještě několik s sebou vzal pro odpoledne, neb také pro děti, zejména přijednané ženy vdané.

A tak ten čas při pilné práci ubíhal, že brzy tu již se dostavovaly žně, pro jejichž úrodu se předem stodoly, perny v nich, hambalka i patra připravovaly, vozy strojily se do dlouhých „hřebřin“ s postranními provazy, aby vozy více snopů pojaly, sjednávali se ženci se srpem a sekáči s kosami, které pole zač a kdy požnou, neb posekají. Žacích strojů dnešních ještě nebylo, sotva děly se s tím někde začáteční pokusy. Žita i pšenice se ponejvíce žaly srpy – ječmeny, ovsy a jaře se sekaly – někde sekáči sekali ještě také jen obyčejnou kosou trávni, jinde pořídili si již kosa hrabice a ty již jsou dnes zase jakoby ve výslužbě. Dnes bez strojů nebylo by možná ani hospodařit. Dříve se zasévalo vše ručně, sklízelo ručně, mlátilo cepy – dnes vše téměř výhradně obstará lehce a výhodně stroj.

Přede žněmi sklízela se také ještě sena, luk ovšem v Dobřichovicích nikdy mnoho nebylo, jen některé pod Vráží, za Karlíkem a na pravém břehu Berounky u Všenor, něco také nad jezem. Rolníci místo sena vypomáhali si krmením vojtěšky (lucinky), jetele neb i ligrusu. Dobytku hovězímu kupovaly se ke krmení také koláče pokrutiny (z výtlačků řepky olejky), neb

výtlačky z cukrovky, řízky tehdy ještě nebyly známy, ty objevily se, až když cukrovary počaly cukrovku strouhati na řízky, nudličky, a tyto se parou vyluhovaly. Dříve se řepa lisovala a tyto placky se vyvařovaly, po vyvaření teprve zase lisovaly. Výtlačky tyto bývaly jako kousky silného režného pijavého papíru – neb sukna, barvy šedobílé. Do nápoje dávaly se dobytku otruby. Také se obilí – směs – šrotovalo s kvíví i hrachem a tím se krmívalo. Řízky cukrovarské tuto starost pro zimu hospodářům značně ulehčily, neboť řízky se krmí v zimě i z jara, dokud nenaroste píce zelená, a dobytek řízky rád požívá.

Po celé jaro bývaly hospodyně odpoledne zaměstnány ve stodole také děláním povřísel ze žitné slámy, v čemž jim také výměnkáři neb přijednaní starší lidé pomáhali. Hotová povřísla svazovala se do otýpek po 90 nebo 60 kusech, takže dle spotřeby povřísel věděl hospodář, mnoho-li snopů sklídlil. Snopy čítaly se po 15 kusech, což byl mandel. Při žních přijednané ženy dostávaly také vždy několik snopů odměnou. Povříslu kladla na zem obyčejně děcka, neb mladší, které také hrstě na povříslu nakládaly. Ženy a děvečky vázaly obilná stébla, takto na hromádkách naložená, pomocí dřevěných kolíků – roubíků, do povřísel, jež zakrucovaly na koncích v jakýsi podložený uzel. Povříslu bylo vždy blíže strany silnější, říkalo se jí „žitová“, kde nebylo klasů, ale kde se stébla od zbylého na poli spodku stébla – čili strniště oddělovala – odsekávala. Svázané snopy snášely se do hromad – mandelů, říkalo se „dávat do mandelů“, odkud se pak snáze na vozy nakládaly rukama neb pomocí vidlí – podávek. Oráč snopy na voze vrstvil, že všechny klasy byly uvnitř. Pak zajížděly naložené vozy na mlat a snopy shazoval oráč z vozu do postranních peren, kde je někdo odbíral a ukládal. Říkalo se tomu „vrstvil“, a ten, kdo snopy skládal, říkalo se, že „je na vrstvě“. Skládalo se zvláště žito, pšenice atd. Nahoru na patro podávaly se snopy podávkami, někdy musilo na vrstvě a na patře býti také osob více, takže snopy házela jedna osoba druhé.

Kromě obilnin pěstován byl také hojně mák. Někde se u máku při sklizení ořezávaly jen makovice a dávaly do pytlů, obyčejně se ale i s natí – makovinou – makové rostliny vytrhávaly, neb u země požínaly, do snopku slámou svazovaly a tak domů odvážely. Mák doma skládal se tak, aby mezi snopy bylo vzdušno a mohly tyto ještě doschnouti – jinak byl by mák zplesnivěl. Sekáči objednávali si práci od míry, neb na celé pole – říkalo se „zač to položí neb porazí“.

Byla-li vedra, sekali sekáči také v noci. Po shrabání obilí sbírala děcka na polích klásky do kytic, jež pak rodičům domů donášela. Na strništích pásala se pak hejna husí, která vypadaná zrna sbírala. Kde byly ovce, neb pásl se vepřový dobytek, vyháněny byly také do strnišťat, která se pak zase hleděla co nejdříve zaorati, aby se tak pole připravovala pro osev zimní. Vcelku byl postup žni všude stejný, neb podobný. Po sklizni při poslední fůře, která z pole dojížděla, se říkalo, že vezou „starého“. Žneči, vázači i chasa se veselili, zpívali, výskali a také rosolkou k povzbuzení veselí se rozjařovali. Hospodář dával na pivo i na kořalku, začež chasa jemu i selce přinášivala přípitek jako poctu. Příští neděli po žních slavily se dožínky čili obžínky. Hospodyně pro všechny zúčastněné pracovníky napekly v peci hojně měchur i koláčů, kterými byli poděleni, také oběd byl slavnostnější s pečením a pivem. Měchury bývaly obdélné koláče, mazané na povrchu různými povidly, tvarohem, zdobené třešněmi ap. – jich okraje se dovnitř zahýbaly. Večer všechno veselilo se v hospodách, kde se tančilo až do dne příštího. Mezi chasu přicházeli tančiti i hospodáři. Ve dvoře mívali obžínky své.

Po šťastně skončených žních se vždy trochu obilí mlátilo, aby bylo co dát do mlýna a také něco na prodej, aby se mohlo doplatit a vyrovnati, na co se snad ve žních peněz nedostávalo, aneb se i vypůjčiti musilo. Každý se těšil na nový chléb z letošního žita, říkalo se „chléb z nového“. Všude bylo veseleji, i v hospodách se více besedovalo a pilo, ba někde i v karty hrálo. Kupovalo se nové šatstvo, obuv, chasa se také obdarovala něčím novým, a tak zavládla všude spokojenost a nálada pro budoucí práci. Někde se dobytek scházející dokupoval, jinde zase přebytečný se prodával. Od každého prodaného dobytčete dostávaly děvečky odměnu, říkalo se „ocasné“, a sice jak od kupujícího, tak od prodávajícího. Z mladých kohoutků dělali se někde také kapouni – operací. Všude byly ženy, které to dobře uměly. Také z kančků dělali se vepřící, z býčků volíci, z hengstíků (pozn.: hřebců) valaši atd., což prováděli příchozí nunváři, ale i obecní pastýř a skoták ve dvoře dobře tyto operace prováděli. Za horšího počasí se také z makovic vyklepával mák tím, že se makovici odřízla korunka a mák mohl z makovice vypadnouti, přičemž se na ni nožem skutečně klepalo, aby se vše vytřásl. Časem dle potřeby také se oškubávalo peří husím, kachnám, prohlíželo se dozrávající ovoce, které se často již na stromech sadarům prodávalo, někde veřejnou dražbou, někde jen dle vzájemné dohody. Dozrávající ovoce se již také česalo ze stromů, bývaly to rané hrušky, které se také po upečení chleba házely do pece, kde se usušily.

Všude si lidé pochutnávali na salátu hlávkovém, brukvích (kedlubnech), okurkách, mrkvi, květáku; okurky se také hojně nakládaly do slané vody, neb pivovarského octa a bývaly opravdu skutečnou pochoutkou. Vyrobené máslo se buď prodávalo – nejvíce ho odnášela hokyně stará Hájková do Prahy – nebo se rozhřívalo a vypalovalo na máslo převařené, neb přepuštěné. Sýr lisoval se v plátěných pytlících na bochníky, neb se v rukou dělaly syrečky, které se také prodávaly. Libra másla nejlepšího bývala za 36 až 40 krejcarů, bochník tvarohu za 50 až 60 krejcarů, syreček za 2 až 3 krejcare. Zboží balilo se hokyni vždy do čistě vypraných plátěných kusů látky, krom toho obalovaly se tyto chrástem zeleným ze řepy neb zelí, aby na něj teplo tak nepůsobilo. Syrečky také se sušily promísené trochu kmínem a solí na tak zvané holmolky, které se pak v zimě v nádobě polévaly pivem a velmi chutnaly ke chlebu. Někdo také rád pojídal ustaraný sýr, který sice trochu zapáchal, ale byl dobrou potravinou, na kterou zapití pivem obcerstvovalo. Syrečky a tvaroh potřebovaly se k rozdělení se smetanou na mazání koláčů neb k nadívání buchet – rozstrouhané také k posypávání dolků a lívanců, třešňových a švestkových knedlíků, nových bramborů, povidel z ovoce suchého i čerstvého, borůvek čili černých jahod atd. Dolky čili vdolky pekly se na plotně, lívance na lité čtyřnožce nad ohništěm před pecí. Čtyřnožce říkalo se krátce také jen „plech“ a pomazávala se kůží ze slaniny, aby se nalévané těsto nepřipeklo. Vdolky a také větší placky dělaly se z mouky pšeničné, která se zadělala na těsto s mlékem a vajíčky. Lívance dělány byly z mouky ječné, která se rozmíchala mlékem na řídkou kaši čili šlichtu, takže po vykynutí dala se sběračkou nabíratí a na plech rozpálený nalévatí. K obrácení lívanců používal se široký plochý nůž, nebo také tenká dřevěná lopatka. Bylo k obrácení třeba trochu zručnosti, aby se lívanec po jedné straně opečený, na druhé syrový – skorem tekutý – bezvadně obrátil, ale naše hospodyně dovedly to výborně, stejně jako dovedly péci pravý domácí žitný chléb – český, který býval pochoutkou. Ani vyučený pekař ze řemesla nedovedl tak chutný chléb vyrobiti jako naše vzorné české selky, které – jak z líčeného

Ize seznati – bývaly duši v hospodářství. Kde byla dobrá hospodyně, býval blahobyť, kde tomu bylo jinak, bývala bída a dluhy. Proto budiž tato vzpomínka zároveň oslavou našim vzorným českým matkám a hospodyním, které český národ tak vzorně dovedly vychovávat. Sláva jim budiž všem nehynoucí!

A tak zmíním se ještě o pouti sv. Prokopské, která se odbývala u mrtvých v kostele karlickém, a přiblížíme se při vši práci v polích a přípravách k zasetí ozimého obilí a sklizení podzimní úrody na ovoci, cukrovce, která se pěstovala časem více než zelí, které počalo se i jinde sázeti a po dráze rozvážeti, dále bramborech atd., což vše dělo se téměř současně. O ovoci jsem se byl již jinde šíře zmínil. Brambory se vyorávaly a na vozech do sklepů neb jinam dovážely, kde bývaly přes zimu uschovávány.

Řepa se dobývala ještě dvouhrotými rýči, nežli se počala také vyorávat. Řepa musila se pro cukrovar očistiti, říkalo se také „pucovati“ nebo „okrajovati“. Ostrými noži se na hlavě odřízla nať s kusem řepy, čemuž se říkalo „krky“. Bylo-li počasí suché, vyloupala se hlíza řepy pěkně čistá, hůře bylo za počasí mokrého, kde zůstalo na řepě bláto a nalepená hlína, která se musila seškrabovati, neboť jinak cukrovar zdráhal se řepu do továrny přijímati, aneb činil velké srážky z ceny. Okrájená řepa dávala se do hromad a přikrývala zemí, aby nezvadla, neb někdy také nezmrzla. Časem se pak řepa z hromad nakládala na povozy a dovážela do továrny do Zbraslavi, kde byl tehdy v okolí jediný cukrovar. Později povstaly cukrovary v Modřanech, v Osově a Radotíně. Také tam dovážela se řepa po vozech, neboť vážení na nádraží a předávání řepy již zde dělo se až později. Při prodeji řepy projednávalo se tehdy dovezení až do továrny. Z Dobřichovic musilo se dovážeti přes brody neb přes přivozy, a to značné vzdálenosti, což bývalo dost obtížné, proto také dlouho mnozí hospodáři dávali vždy přednost pěstování zelí. Časem se ovšem vše ulehčilo a změnilo, řepa dovážela se pouze do nádraží, tam se po zvážení z vozů sházela a o další staral se již cukrovar sám. Při prodeji řepy přidával cukrovar na dodanou řepu také jisté množství cukru a řízků ke krmení. Také peněžité zálohy dávaly cukrovary rolníkům, říkalo se, že si „vzal na řípu tolik a tolik“. Výpomoc ta bývala vítanou a značně hospodářům ulehčovala, zejména těm, kteří byli zadlužení a musili platit úroky, neb i jiné povinnosti uhrážovati v době přede žněmi. O tom, jak se řepa prodávala a cukrovary kupovala, nebudu se rozepisovat, o tom je celá historie sepsána jinde a rolníkům jistě známa.

Zelí prodávali rolníci nejraději na řádky, tak jak na poli byly i s chrástem a košťály, což si kupující sami do svých vozů vybírali a skládali. Později prodávalo se zelí obchodníkům – „ze-lařům“ – na kopy. Zelí, hlávky zdravé a pěkné, vyřezával si kupec sám, neb mu to obstaral rolník a čisté hlávky bez chrástu nakládaly se do vozu, na kterém se pak do místa určení dovážely. Chrást a nepodařené hlávky zůstávaly na poli dále a hospodář, nepotřeboval-li jich tolik sám, prodával je – ovšem za cenu značně nižší – tomu, kdo přišel. Takto nakupovali si i lidé menší pro svůj dobytek laciné krmení, stejně jako si nařezali „krků“ při okrajování řepy, kteroužto práci za „krky“ vykonávali jak u hospodářů, tak i na panském „u dvora“. Poslední zbytky úrody zelné dovážely se domů k sv. Martinu, kdy se slavívalo v Dobřichovicích posvícení – vesele, po vši vykonané polní práci. Každý občan, i chudší, si zelí na zimu do sudů neb beček nakrouhal a naložil, kde zkysalo a mohlo se pak až do léta buď syrové, neb vařené pojídati. Zelí se stloukalo těžším tlukadlem, nebo se také šlapalo. Syrové chutnávalo jako víno. Někde při

nakládání a stloukání v kadečkách přidávali do zelí mimo sůl také trochu kmínu, jinde rozkrájenou syrovou cibuli, neb i míšeňská jablka celá, ale já soudím, že nejlepším bývalo přece jen zelí samotné, osolené, bez všech přísad.

Před posvícením všude se zabíjel vepřík, hojnost drůbeže, napeklo se koláčů, někde přivezlo se i věderko piva, aby ho bylo doma dost a nemusilo se proň teprve posílati. Do každého stavení přicházeli hosté, přespolní, přátelé a známí. Byly to pravé hody, jak Moravané říkají. Posvícení slavilo se v neděli s muzikou až do rána v pondělí. Toho dne docházelo se do kostela v Karlíku, kde se sloužila slavná zádušní mše za všechny v Pánu zesnulé, modlitby se promlouvaly za všechny zde odpočívající občany a občanky. Z kostela odcházelo se do hostinců, kde se odbyvala pěkná hodinka, tančili mladí i staří, chudí i zámožní, besedovali cizí i domácí, takže teprve k večeru nastávala přestávka a odpočinek, aby se šlo již za šera k obědu. Odpočinuli si také utýraní již dlouhou hrou a nevyspalí hudebníci, ale nic naplat, večer musila hudba začítí vesele znovu a hrát zase až do rána. V úterý se lidé prospali, aby večer zase se sešli a slavili doplněk posvícení, tak zvanou sousedskou, kterou navštěvovali i staří hospodáři a jejich panímámy. Bývala podívaná na tyto naše bodré předky, s jakou chutí a spokojeností to posvícení doslavovali. Někteří starší i tanec starých znali, a tak si babičky s dědečky zatančili po staročesku, jako „když si náš dědeček babičku bral“. Také sousedská trvala dlouho přes půlnoc. Příští neděli slavívalo se mladé posvícení, ale to již nikdy nebylo tak veselé jako to předešlé, před týdnem již zašlé, o němž se zpívalo „Posvícení, posvícení, včera bylo, ale dnes už není“ atd.

Posvícením přibližovala se hopen také již zase zima, sváželo se dříví na zimu, otýpky atd., aby bylo čím po celou zimu topiti, se ohřívati. Pletáci sklízeli ještě své prutiny z náklí, vázali je do snopů a dováželi buď přímo domů, nebo někam k pařáku, kde se k zpracování teprve připravily. Na polích bývalo hotovo a jen se vyvážel ještě snad hnůj, aby byl k zaorání připraven. Přišel prosinec, počalo se choditi za tmy do kostela na roráty, panímámy mívaly veliké kožešínové rukávníky, každá voskový sloupek ke svícení, aby se mohla v modlitbách pomodlití. Roráty navštěvovali lidé rádi, považovali pobožnost tuto jaksi za vydatnější a pánu Bohu snad milejší, než byla pobožnost jiná. Děly se pomalu přípravy k vánočním svátkům. O sv. Mikuláši obcházeli mládenci, přestrojení za Mikuláše, anděla a čerta, po vsi a podělovali dítky tím, co rodiče k tomu dali. Děvčata dostala někdy také šlehy metlou. Děti učily se koledy, aby mohly o sv. Štěpánu si zakoledovati ve všech staveních a sbíratí hojně darovaných potravin. Všechny dítky učily se také ve škole blahopřání, které se rodičům neb pěstounům odříkávalo o Božím hodě. Před svátky se zase sborem všude zabíjel vepř. Také hony na zvěř se odbyvaly, neboť majitel honitby byl povinen každému o Vánocích dodatí zajíce za škodu, kterou zvěř na polích nadělala. Vše se zase těšilo na Štědrý den a Vánoce vůbec. Ten den se pekly vánočky, kterých se dostalo všem na hospodárství zúčastněným, chase i přijednaným, ale také pánům učitelům, kněžím, hrobníkovi a večer ponocnému a pastýři, jenž o Štědrý den večer přicházeli zatroubiti a bičem zapráskati. Kostí z ryb hospodáři sušili, na prášek rozbíjeli a s kouskem vánočky dobytku podávali, aby nestonal. Na dvoře se nábožně modlívali, aby Bůh dal štěstí v příštím roce. Tím své povídání končím, budíž každému čtenáři vzpomínkou na zašlé dobré časy.

V Praze dne 8. června 1920, František Havlík

Poznámka autorova: Není možno zde všechno podrobně popsat a vylíčit, byla by toho jistě celá objemná kniha. Mnohé věci jsou opsány již také jinde, a jsou tedy ještě dnešním lidem známé a budou zajisté zase v další knize pamětní zaznamenávány, aby se nezapomněly. Mně dnešní události nejsou již tak povědomy, poněvadž v Dobřichovicích nebydlím.

Zpracovala Jana Váňová

Foto z rodinné oslavy:

Fotografie byla pořízena 12. dubna 1914, v den 100. výročí narození pana Františka Havlíka st. (1814–1899), prvního majitele dobřichovického mlýna č.p. 2. V tu dobu žilo šest z jeho třinácti dětí, nejstarší z nich Josef (76 let), přezdívaný Kastor, se slavnosti nezúčastnil. Synové František (59), Bohumil (57) a Karel (64) stojí mezi bratry Svojsíkovými, syny jejich zemřelé sestry Ludmily Svojsíkové, roz.

Havlíkové. Pořadí zleva: Antonín Svojsík (38), učitel a propagátor skautingu, Alois Svojsík (39), kněz, cestovatel, autor knihy Japonsko a jeho lid, František Havlík, c.k. účetní rada, autor tohoto textu, Bohumil Havlík, Karel Havlík, dobřichovický mlynář, dědeček pana Antonína Havlíka, František Svojsík (36), pražský advokát, majitel letní vily v Dobřichovicích (u tenisových kurtů č.p. 544). Vpředu sedí dvě dcery: Johanna (52), provdaná Jelínková, Marie (71), provdaná Lukavská, a Růžena Svojsíková, manželka Antonína Svojsíka.

* * *

KNÍŽNÍ PUBLIKACE O DOBŘICHOVICÍCH

Když se Dobřichovice chystaly na oslavu 750 let od první písemné zmínky o obci, která připadala na jaro r. 2003, vznikl v rámci plánování scénáře oslav výborný nápad co splnění snu mnoha dobřichovických patriotů: ozdobit slavnostní oslavencův dort knihou o něm samém, publikací o Dobřichovicích. Skvělý nápad brzy začal dostávat konkrétní podobu a vše se nadějně rozběhlo. Nápad je ovšem nápad, zbývá jen „maličkost“: dotáhnout jej prací (a většinou onou prací drobnou a po výtce tvrdou) do konečné podoby. Vtrhla Mže řečená také Berounka, se spoustami vod a škod, a také další komplikace číhaly za rohem – a kniha se ve dnech slávy neobjevila. Hovory o ní byly stále řidší, všední dny přinesly řadu jiných témat. Přesto však probleskly zprávy, že plán znovu ožil. Inspirována řadou dotazů čtenářů na osud knihy obrátila se tedy redakce Kukátka na pana dr. Václava Kratochvíla, jenž se spolu s dalšími vytrvalci ujal věru nelehkého úkolu dovést publikaci na pulty knihkupců a do rukou zájemců.

Kukátko: *Pane doktore, jsou zprávy o tom, že příprava knihy spěje do finále, pravdivě?*

Václav Kratochvíl: Ano, je tomu opravdu tak! V těchto měsících skutečně probíhají závažné práce na přípravě a vydání knižní publikace o naší obci.

K: *Můžete se stručně vrátit k historii celého projektu?*

V.K.: Myšlenka vydat knihu o Dobřichovicích vznikla někdy koncem roku 2001 v souvislosti s výročím 750 let od první písemné zmínky o Dobřichovicích, která pochází ze 6. dubna 1253. Uvědomili jsme si, že na rozdíl od mnoha obcí a měst (často i v našem okolí) o naši obci nikdy žádná publikace nebyla vydána. Práce na publikaci byly tehdy zahájeny, ale jako u mnoha dalších věcí se kvůli povodni a odstraňování jejích následků vše zastavilo.

K: *Jak práce na knize vypadala a z jakých předpokladů vycházela?*

V.K.: Práce se ujal nejprve autorský kolektiv, který stál před ohromným objemem práce. Cílem bylo totiž vydat nejen obsahově bohatou, ale i graficky dobře zpracovanou knihu, která by se stala nejen hezkým dárkem, ale i památkou na to, jak vypadá naše obec na začátku 3. tisíciletí a jak zde žijí její obyvatelé. Chtěli jsme tedy, aby publikace byla kvalitní, aby měla nejen dobře zpracovaný text, ale aby obsahovala i mapovou, obrazovou a především fotografickou část, včleněnou do textu. Prohlédli jsme si publikace, které vydaly některé obce, a ihned jsme si uvědomili, že kniha o Dobřichovicích by měla být lepší. K tomu jsme také směřovali naše snažení.

K: *Autorský kolektiv se tedy dal znovu dohromady a pustil se do práce?*

V.K.: Přesně tak. Autorský kolektiv se začal opět pravidelně scházet na jaře roku 2004. Dohodli jsme se na základní osnově a začali jsme psát text. Každý se ujal toho, co mu bylo nejbližší, a tak se samozřejmě stalo, že do některých kapitol se nikomu nechtělo. Velmi obtížné je zejména psát o současnosti, o lidech, kteří jsou stále mezi námi, a o jejich činech. Do psaní textu jsme museli zahrnout i „externí“ spolupracovníky. Kapitulu o škole vytvořili učitelé naší školy, při vzniku dalších kapitol spolupracovali lidé, kteří k této problematice měli blízko – pracovníci nebo vedoucí obecních institucí (knihovny, mateřské školy, DDÚ, Sokola, hasičů), lidé působící v kulturních souborech (Chorus Angelus, Ludus musicus), ve spolcích (zahrádkáři, baráčníci, bytové družstvo, skauti a pod.) a další spolupracovníci, kteří se často ochotně přihlásili, že chtějí pomoci. Velmi důležité byly konzultace s pamětníky, kteří nám pomohli vytvořit obraz, jak obec vypadala v minulosti. Studovali jsme kroniky, pronikli jsme do archivů. Mnoho našich spoluobčanů nám otevřelo své vlastní archivy rodinných fotografií, ze kterých jsme mohli vybrat zajímavé a někdy i skutečně unikátní fotografie. V knize uvidíte kromě fotografií i kresby, ať již od starších kreslířů, nebo od současníků.

K: *Můžete tedy prozradit, jak bude kniha konkrétně vypadat?*

V.K.: Kniha by měla mít větší formát (zvětšená A4), barevné zpracování, pevné desky, chtěli bychom, aby se líbila a aby mohla sloužit i jako určitá reference o naší obci. Text je členěn na deset základních kapitol: dějiny obce, stavební vývoj Dobřichovic, školství, kultura, společnost, organizace a spolky, osobnosti Dobřichovic, povodně, příroda a okolí, kontakty obce. Každá kapitola má několik podkapitol.

K: *Jak jsou práce v této chvíli daleko?*

V.K.: Nyní jsme postoupili text i obrazové podklady ke grafickému zpracování. O každé

stránce vznikající knihy společně diskutujeme, zvažujeme, kterou fotografii a na jaké místo umístit. Vznikají přitom nové nápady, hledáme další fotografie, doplňujeme text, samozřejmě vyploouvají nové problémy, které je třeba řešit. Souběžně s tím probíhá odborná redakce a jazyková korektura. K tomu jsme získali odborníka na slovo vzatého, který se neúčastnil práce autorského kolektivu, a má proto k textu určitý nezávislý odstup. Kniha se pomalu „vylupuje“ a doufáme, že na jaře by mohla být vytištěna.

Na závěr mi dovolu ještě poznámku: autorský kolektiv je celý místní, vše vzniká spoluprací a dobrovolnou činností bez nároků na jakékoliv honoráře. Všichni autoři fotografií poskytli rovněž svá díla bezplatně. Vydavatelem knihy bude obec.

K: Děkujeme za rozhovor a přejeme i za budoucí čtenáře hodně sil a zdaru do závěrečné fáze práce.

Za Kukátko se ptal J. Matl

OSOBNOSTI

ZA PANÍ MARIÍ ROHLENOVOU (2. 1. 1913–4. 10. 2005)

Marie Rohlenová, rozená Kosařová, se narodila 2. 1. 1913 v Dobrušce. Absolvovala státní reálné gymnasium v Rychnově nad Kněžnou, kde maturovala v roce 1933. V letech 1933 až 1939 studovala lékařskou fakultu Karlovy University. Na studiu medicíny se seznámila se svým budoucím manželem Zdeňkem. Studium nedokončila, nacisté totiž v roce 1939 zavřeli vysoké školy. Do ukončení studia jí chyběl jeden semestr. Její budoucí manžel Zdeněk odešel s nástupem nacistů bojovat na západ, kde sloužil jako důstojník české zahraniční armády a v letech 1940 až 1945 bojoval v rámci britské armády na bojištích na Středním východě a ve Francii. Marie Rohlenová se za svého manžela, Zdeňka Rohlena, provdala až v srpnu 1945 poté, co se vrátil z války domů. V letech 1946 a 1948 se jim narodili dva synové. Když čekala třetího syna, byl její manžel v roce 1949 zatčen a odsouzen ve vykonstruovaném procesu pro špionáž a velezradu k šestnácti rokům vězení. Marie Rohlenová pak byla i se svými syny přestěhována vojenskými nákladními auty z Prahy do Dobříchovic. Nastalo jí pak velmi těžké období, protože se třemi malými dětmi zůstala sama. Aby rodinu uživila, brala si práci domů. Vyráběla hračky pro lidové družstvo pro výrobu a zpracování plastických hmot Směr – prošly jí tak rukou tisíce panenek a rybiček. S finanční podporou zejména rodiny Kosařovy a Hladíkovy tyto velmi zlé časy překonala.

Když se její manžel po 7 letech vrátil z komunistických koncentráků s podlomeným zdravím, manželství dlouho nevydrželo, rodina se rozpadla, manžel se i se syny odstěhoval do Prahy a znovu se oženil. Marie Rohlenová pak pracovala jako diplomovaná zdravotní sestra v Dobříchovicích v ordinaci dr. Fürsta až do r. 1961 a pak devět let v Domově důchodců ve Všenorech. V r. 1970 nastoupila do Fakultní nemocnice na Vinohradech na oddělení popálenin v Legerově ulici, kde

působila až do odchodu do důchodu. Žila velmi skrovně, dožila se úctyhodného věku 92 a půl roku, v klidném prostředí vily v Dobřichovicích, s psychickou podporou pana domácího, spisovatele Ludvíka Vaculíka a jeho ženy Madly. Téměř do poslední chvíle se dokázala o sebe sama postarat.

Přestože jí osud uštědřil spoustu ran, do jejího života zasáhla válka a komunistická nespravedlnost, nezatrpkla a po celý zbývajíc život se čile zajímala o dění kolem sebe, učila se jazykům a věnovala se pracím na zahradě. Rodinám svých synů do pozdního věku pomáhala s výchovou vnoučat a pravnoučat.

V paměti těch, kteří ji znali, zůstane navždy uchována její nezdolná životní vitalita a ohromná energie, s níž čelila všem těžkostem, které jí život přinášel. Za vše, co vykonala pro své blízké, přátele i pacienty, za její optimismus a připravenost vždy pomoci tam, kde bylo třeba, jí patří dík nás všech.

*Dle nekrologu s laskavým svolením Ing. Zdeňka Rohleny,
redakčně upraveno s příspěvím Z. Hochové*

KULTURA

Do obcí vyhlášeného výběrového řízení na obsazení místa dramaturga dobřichovické kultury se přihlásilo 6 zájemců. Z nich rada obce vybrala sl. Andreu Hrubou z Karlíka. Požádali jsme ji o stručné představení a o načrtnutí alespoň rámcových představ o dramaturgii kulturního dění v Dobřichovicích.

V minulém čísle Kukátka jste se mohli dočíst o vývoji dobřichovické kultury od roku 1991 až do poloviny letošního roku. Redakce se také nezapomněla zmínit o bývalé hlavní organizátorce, Martině Hrdličkové, za jejíž pětiletou činnost v kulturní oblasti bych jí i já ráda dodatečně poděkovala.

Jelikož se pohybuji v uměleckém prostředí a také mně jako rodačce z Dobřichovic nebyl osud zdejšího kulturního života lhostejný, rozhodla jsem se přihlásit do konkursu. Obecní radou jsem byla vybrána v polovině listopadu a od 1. prosince přebírám činnost po M. Hrdličkové.

Bylo by na místě, abych se těm, kteří mě neznají, touto cestou představila a zároveň se zmínila o svých kulturních vizích do budoucna.

V kulturním dění se shodou okolností angažoval již můj děda Slávek Hrubý, a to hlavně za éry Malé scény, která zde v dobách 2. světové války s velkým úspěchem účinkovala. Já sama jsem hrála divadlo s ochotníky na střední škole a poté jsem začala jezdit po českých hradech se skupinou historického šermu coby flétnistka. Pravidelně jsem se účastnila „Letní školy staré hudby“ v Bechyni, a měla tak příležitost setkat se předními evropskými flétnovými mistry, kteří mě uvedli zejména do barokní hudby.

Co se týče organizace kultury, hodlám pokračovat v organizování dětských představení a akustických koncertů v sále Dr. Fürsta, v nové škole a v teplejších měsících také na zámku, který má obec od Křížovníků pronajatý. Na nádvoří bych ráda v rámci možností realizovala

zvučené koncerty například rockových hudebních skupin. Jsem v jednání s lidmi, kteří pořádají taneční party, takže mládež se snad také bude mít na co těšit.

Dále se pokouším realizovat nový projekt, který by se mohl jmenovat „Křeslo pro hosta“. Tento pořad by uváděla pražská herečka a moderátorka Monika Zatková.

V případě, že byste i vy do budoucna měli nějaký tip na kulturní akci nebo nějaké připomínky, můžete mi psát na kultura@dobrichovice.cz.

Co se týče sálu Dr. Fürsta a nové školy, bohužel tam není v okolí žádný podnik, kam by se diváci mohli zajít o přestávce občerstvit, a tak bych ráda touto cestou oslovila místní živnostníky, nejlépe ty, kteří mají v obci či v okolí obchod s potravinami. Sháním člověka, který by měl zájem angažovat se na víkendových akcích a o přestávce hostil diváky. Mohl by to být příjemný přívídělek a díky jeho vlastním zdrojům by ho to nestálo velké úsilí. Případní zájemci mi mohou zavolat na tel. č. 724 062 392. Budu upřímně ráda, když někdo projevíte zájem.

Přeji Vám všem krásné vánoční svátky a těším se na Vás na nejbližší kulturní akci.

Andrea Hrubá

* * *

LUDUS MUSICUS
PŘEHLED VÁNOČNÍCH KONCERTŮ
2005 * HOD ZIMNÍHO NOVOROČÍ * 2006
prosinec – leden

ADVENT

III. neděle adventní	11. 12.		
	17. 12.	Běllice	14.00
		O prvních rodičích Adamovi a Evě	
IV. neděle adventní	18. 12.	Praha, Kampa – Zlomkovský dům	14.45; 16.00
		O prvních rodičích Adamovi a Evě	
	22. 12.	Srbsko – kaplička	16.00
		Adventní procesí s Pannou Marií	

VÁNOCE

SOBOTA 24. 12 DOBŘICHOVICE – KARLÍK

<i>bude upřesněno</i>	23.00	JAKUB JAN RYBA MISSA SOLENNIS HEJ, MISTŘE, VSTAŇ BYSTŘE
-----------------------	-------	---

NEDĚLE 25. 12. PRAHA

NÁRODNÍ MUZEUM VÁCLAVSKÉ NÁMĚSTÍ – historické schodiště	18.00	JAKUB JAN RYBA MISSA SOLENNIS HEJ, MISTŘE, VSTAŇ BYSTŘE
---	-------	---

středa 28. 12.*bude upřesněno*

17.00

Pastýřské halekačky,
P. Georgius Zrunek,
Vianočna omša F dur**pátek 30. 12.**Praha, Kampa
Zlomkovský dům

16.00

Pastýřské halekačky,
P. Georgius Zrunek,
Vianočna omša F dur**čtvrtek 5. 1.**

Kampa

18.30

Novoroční zpěvy
Zpěvy o Svatých Třech Králích

SPORT

FOTBALOVÝ ROK 2005

Ano, bez nadsázky můžeme říci, že rok 2005 byl z hlediska našeho fotbalového oddílu rokem zaslíbeným a veleúspěšným, neboť se splnila tužba celé jedné generace, aby se v Dobřichovicích opět hrál okresní přebor dospělých. Na dosaženém úspěchu se podílel široký okruh lidí – hráčů, funkcionářů i příznivců – a kromě dobrých výsledků na hřišti bylo třeba splnit i řadu věcí sportovně – technického charakteru, včetně vybavení sportoviště a dalšího zázemí, ale i odpovídající administrativní náležitosti. Leckdo může namítnout, že okresní přebor není až tak vysoká soutěž a proč okolo toho tedy dělat takový humbuk ... Ale doba se mění a to, co dříve stačilo i na I. A třídu, dnes neodpovídá ani tomu okresnímu přeboru. Zkrátka dalo to hodně práce a trvalo to 20 let, než jsme se po sestupu v 80. letech vrátili, a že to nebylo snadné, dokazují některé jiné oddíly z okolí, které se o totéž neúspěšně snaží (třeba Kazín nebo Všenory).

Po heroickém jaru, kdy se postup podařilo „vykopat“, následovalo krátké letní období, naplněné přípravami a očekáváním. Doplněný kádr vstoupil do nové soutěže se zdravým sebevědomím a všeobecně se očekávalo, že bude dosahovat dobrých výsledků. Hned v úvodních zápasech se ukázal největší rozdíl mezi oběma soutěžemi, který byl markantní nejen v rychlosti a technice, ale především v tvrdosti, což nám dělalo značné problémy. Naši hráči jsou totiž dostatečně rychlí a po technické stránce velmi slušně vybavení, takže většinu soupeřů v těchto dovednostech přehrávají, ale nesmlouvavá hra soupeřů do těla je značně zaskočila. Ve III. nebo IV. třídě jsou fauly více méně náhodné a plynou spíše z nedostatku fotbalové kvality. V okresním přeboru a vyšších soutěžích jsou naopak součástí taktiky – fauluje se na pokyn a z toho důvodu, aby se přerušila akce soupeře. Fotbal se zkrátka změnil, jako celý svět okolo nás, hraje se tvrdě, nesmlouvavě, bez slitování a agresivita válkuje technické hráče, jak mohli mnozí Dobřichovičáci pocítit na vlastní kůži. Naštěstí se naši po pár zápasech přeče jen „aklimatizovali“ a začali vyhrávat a získávat body. Za vrchol lze označit výkon v předposledním kole, kdy se podařilo zvítězit 1:0 na hřišti 2. celku tabulky, v Černošicích.

Bilance týmu je mírně aktivní a se 7 výhrami a 6 porážkami jsme v klidném středu tabulky na 8. místě. Nejlepšími střelci A týmu jsou Pavel Větrovec s 5 vstřelenými brankami a Luděk Pechar se 4 míči v sítích soupeřů. V klubu panuje s dosaženými výsledky spokojenost, neboť úkol figurovat ve středu tabulky a hrát v okresním přeboru důstojnou roli byl splněn.

Radost nám dělají i další družstva, která si vedou rovněž dobře.

Žáci jsou ve své okresní soutěži na prvním místě s náskokem 5 bodů před druhým Jílovištěm a produkují zajímavý útočný fotbal s množstvím gólů. Nejlepším střelcem je mimořádně talentovaný Karel Šlapák, který dokázal v pouhých 7 zápasech vsítit neuvěřitelných 28 gólů! Druhým v pořadí je Marcel Biderman s 9 trefami.

Skvěle si vede také příprava, která je v přeboru přípravků na hezkém 3. místě. Naši nejmenší předvádějí v některých zápasech úplný „fotbal snů“. Nejlepšími střelci mezi nimi jsou Filip Ondráček se 7 góly a David Hartman se 6 góly.

B mužstvo dospělých hrálo se střídavými úspěchy, protože se potýkalo s nedostatkem hráčů. Jeho nejlepšími střelci jsou Michal Unger s 5 góly a Michal Smiovský se Stanislavem Velebilem, kteří vstřelili po 4 gólech.

V zimní přestávce budou družstva startovat na různých turnajích a trénovat venku i v tělocvičnách. Všichni se už těšíme na jaro a všem příznivcům, hráčům i všem ostatním přejeme vše nejlepší do nového roku 2006.

Za oddíl kopané Sokola Dobřichovice Miloslav Omáčka

Tabulka okresního přeboru

1. Hostivice	13	12	1	0	38:4	37	(+13)
2. Černošice	13	9	1	3	29:12	28	(+10)
3. Č. Újezd	13	8	0	5	40:29	24	(+3)
4. Holubice	13	7	3	3	30:20	24	(+3)
5. Průhonice	13	7	2	4	31:14	23	(+5)
6. Úhonic	13	7	2	4	24:19	23	(+2)
7. Lety	13	7	1	5	27:25	22	(+1)
8. Dobřichovice	13	7	0	6	25:24	21	(+3)
9. Zlatníky	13	5	0	8	23:28	15	(-3)
10. Jinočany	13	5	0	8	28:37	15	(-3)
11. Rudná	13	4	0	9	15:29	12	(-6)
12. Choteč	13	3	1	9	27:37	10	(-8)
13. Libčice	13	2	2	9	8:36	8	(-13)
14. IZROS Libeň	13	0	3	10	9:40	3	(-15)

* * *

VOLEJBALOVÉ SOUTĚŽE – STAV NA KONCI LISTOPADU

V první volejbalové lize bylo do konce listopadu sehráno již dvanáct kol a k potěšení svých příznivců si v nich naši muži vedli velice úspěšně. Připomeňme si, že v první polovině

základní části z jedenácti zápasů osmkrát zvítězili: v poměru 3:0 s družstvy Olomouce, Havířova, ČZU Praha, MFF Praha, Jablonce, Kladna B a v poměru 3:1 s Hradcem Králové a s Českou Třebovou; prohráli pouze třikrát – ve Starém Městě 2:3, v Brně 1:3 a v Českých Budějovicích 0:3. Do druhé poloviny této části pak naši vstoupili vítězstvím 3:1 nad Českými Budějovicemi a po odehrání dvanácti kol ztrácejí na vedoucí tým Kladna B jeden bod, jak je patrné z průběžné tabulky k 27. listopadu:

	výhry	prohry	sety	body
1. Kladno B	10	2	32:13	22
2. Dobřichovice	9	3	30:12	21
3. Brno B	9	3	30:18	21
4. Staré Město	8	4	28:22	20
5. ČZU Praha	7	5	24:22	19
6. Č. Budějovice	7	5	25:19	19
7. MFF Praha	5	7	22:27	17
8. Olomouc	5	7	19:27	17
9. Č. Třebová	4	8	17:27	16
10. H. Králové	3	9	19:29	15
11. Havířov	3	9	17:28	15
12. Jablonec	2	10	11:30	14

Do konce ledna příštího roku sehrají naši muži doma tato čtyři utkání:

V pátek 9. 12. od 18.30 se Starým Městem, a pak vždy v sobotu od 17.00, a to 10.12. s Brnem B, 21. 1. s ČZU Praha a 28. 1. s MFF Praha.

Aniž bychom to chtěli zakřiknout, dosavadní průběh soutěže nasvědčuje tomu, že našim by postup do play-off, kde budou hrát družstva, umístivší se po skončení základní části na prvních osmi místech, neměl uniknout.

*

Ve druhé volejbalové lize odehrály naše ženy k 27. listopadu již čtrnáct zápasů, ve kterých osmkrát zvítězily a šestkrát prohrály, a v tabulce zatím figurují na velmi dobrém čtvrtém místě. O vyrovnanosti soutěže svědčí rozdíl pouhých tří bodů mezi třetím a devátým družstvem:

1. Sp. Ústí n. L.	12	2	38:16	26
2. SKP Ústí n. L.	11	3	39:22	25
3. Děčín	8	6	32:21	22
4. Dobřichovice	8	6	30:29	22
5. Plzeň	7	7	30:30	21
6. Neratovice	5	9	25:30	19

7. Kralupy	5	9	20:33	19
8. Č. Budějovice	5	9	21:31	19
9. Šanov	5	9	19:33	19
10. Č. Krumlov	4	10	26:35	18

Do konce ledna příštího roku sehraji naše ženy na domácí půdě jen dvě utkání:
V sobotu 3. 12. s Děčínem a v sobotu 28. 1. s Neratovicemi, vždy od deseti hodin.

HgS

* * *

ORIENTAČNÍ BĚH

Vysoká prázdninová aktivita oddílu orientačního běhu TJ Sokol Dobříchovice pokračovala i v dalším čtvrtletí. Posledním prázdninovým závodem byla *Cena východních Čech* ve dnech 26.–28. 8. 2005 v Dehtově (u Dvora Králové n. Labem). Maruška Procházková zkusila poprvé kategorii D12A (mladší žákyně) a hned si splnila podmínku licence B (dříve výkonnostní třídu) šestnáctým místem z 24 klasifikovaných (dále jen 16/24 a pod.). Šárka Rusá byla v D14A (starší žákyně) 21/24 a tím si znovu potvrdila licenci B. Antonín Procházka byl v kategorii H50B (muži nad 50 let) 1/23.

Ve dnech 3. a 4. 9. 2005 se konaly dva poslední závody žebříčku B-Čechy. V prvním, v Bratrouchově (u Jablonce nad Nisou), byla Jitka Svobodová v kategorii D21A (ženy nad 21 let) 14/58 a Antonín Procházka v H 45B byl 10/40. Ve druhém závodě, v Milířích (také u Jablonce n. Nisou), byla v D21A Jitka Svobodová 9/37. V tomto celoročním žebříčku B-Čechy (celkem 9 závodů) v klasifikačních kategoriích (žactvo a dorost) si potvrdili licenci B v kategorii H14 Tomáš Rusý 31/51, v kategorii D14 Šárka Rusá 31/53 a Pavla Rusá 32/53. Ve veteránské kategorii H45 docílil pěkné umístění Antonín Procházka – 4/36.

Oddíl OB sestavil tříčlenné veteránské štafety v kategoriích H140 a D140, které se zúčastnily Českého poháru štafet 10. 9. 2005 v Břehyni (u Doks) – štafeta H140 tam byla 6/8 a D140 byla 1/2. Dále byla 11. 9. 2005 u Osinalic na Kokořínsku štafeta D140 opět 1/2. Tyto štafety se zúčastnily také závodů při mistrovství ČR dne 24. 9. 2005 v Chvaleči (u Trutnova) – štafeta H140 byla 19/25 a D140 byla 8/14.

Smíšená veteránská štafeta Dobříchovic (pětičlenná) HD235 byla 25. 9. 2005 ve Chvaleči 11/24 a naše žactvo významně přispělo k sedmému místu štafety středočeské oblasti ze 17 klasifikovaných (osmičlenné smíšené štafety žactva). Tyto výsledky našich štafet jsou nejlepší, jakých jsme dosud docílili.

Několik členů našeho oddílu se zúčastnilo též mistrovství ČR na klasické trati a příslušné veteraniády ve dnech 17. a 18. 9. 2005 v Janově (u N. Boru). 27. 9. 05 byl Antonín Procházka na mistrovství ČR v nočním orientačním běhu na Helfštýně 2/6 v kategorii H50.

Po celostátních závodech – mistrovství ČR a příslušných veteraniádách se oddíl zúčastnil těchto sedmi závodů zařazených do podzimního oblastního žebříčku pro středočeskou a pražskou oblast: 1. 10. 2005 v Řevnicích, 8. 10. 2005 v Okrouhlu (u Jílového), 9. 10. 2005 ve St. Huti (u Dobříše), 22. a 23. 10. 2005 v Huti pod Třemšínem a 28. a 29. 10. 2005 v Horní Vidimi

(na Kokořínsku). Tyto dva poslední závody byly částí třídního závodu, který se konal sice za pěkného počasí, ale ve velmi obtížném skalnatém terénu. V tomto třídním závodě byla celkově v kategorii D12 Pavla Rusá 1/6, Zuzana Rusá 2/6 a v kategorii H35L byl Antonín Procházka 2/12. V podzimním veteránském oblastním žebříčku byly dosaženy tyto pozoruhodnější výsledky: v kategorii D35 Pavla Mrázová 10/59, v H35 Antonín Procházka 1/47 a v H45 Vladimír Jaroš 6/52. Výsledky podzimního výkonnostního žebříčku středočeské oblasti v klasifikačních kategoriích (žactvo a dorost) nejsou ještě uveřejněny.

V celostátním celoročním žebříčku v kategoriích H i D 21 (ranking) má zatím vynikající umístění Jitka Svobodová na 74. místě z 801 klasifikovaných žen. Veronika Pavlů je 186. a Zuzka Paulů 674. V mužích je Antonín Procházka 331. ze 1147 klasifikovaných.

Mimo tyto závody se několik našich závodníků zúčastnilo závodu západočeské oblasti v Tisu u Blatna (u Lubence). Maruška Procházková v kategorii D12 vyhrála z devíti klasifikovaných stejně jako její otec Antonín v kategorii H35.

Ve dnech 15. a 16. 10. 2005 se oddíl zúčastnil ve Viticích tradičních dvoudenních závodů Vodňanský kapr. Své kapry tam prvním místem vyhrály Maruška Procházková v kategorii D10 a její máma Miluše Procházková v kat. D45.

M. Cupák

V Mělníku před odjezdem na třetí etapu do Kokořínských skal

Sestry Rusé – Pája a Zuzka při vyhlásování výsledků třídních závodů v H. Vidimi

* * *

BADMINTON

V sobotu 8. 10. 2005 se hala BIOS stala dějištěm badmintonového turnaje smíšených družstev *O pohár brdských partyzánů*.

Turnaj byl pořádán jako připomínka událostí starých dvacet let, které ve svém výsledku obohatily dobřichovický sport o krásnou a podivnou hru hranou nikoli s míčem, ale s jakýmsi opeřeným košíčkem, a která nese jméno starého anglického hrabství – badminton.

Tenkrát před dvaceti lety zasedli v hospodě „Na schůdkách“, která dnes nese jméno „Lucern“ a která tehdy byla příjemně syrovým socialistickým pajzlem ovládaným pinglem řečeným „Mastný vlas“, pánové Geissler a Tomášek. Nad třetím pivem, které jak známo, přináší pocit celkové osvěhy a lehkosti myšlení, projevil student vysoké školy strojařské a budoucí ing. J. G. přání začít v Dobřichovicích s nějakou zcela novou aktivitou, třeba nějakým sportem. Za možný prostředek k vybití svých energií považoval softbal. T. Tomášek naproti tomu mínil, že k softbalu je třeba příliš mnoho lidí a že by bylo jednodušší zvolit hru, která se dá hrát ve dvou, případně ve čtyřech a družstva jsou pojata jako smíšená, v čemž spatřoval také jakousi přednost. Zkrátka jeho protinávrhem byl badminton. Tato myšlenka byla nad čtvrtým pivem, které, jak známo, způsobuje pocit lehkosti existence a zároveň i první známky malátnosti rozumu, přijata.

Po několika dnech následoval odjezd obou pánů na motocyklu Jawa 250 „jednolauf“, který vlastnil budoucí ing. J. G., do Vraného n/Vlt., kde tehdy působil dožívající a dnes již zaniklý oddíl badmintonu. A tak se oba pánové, vybavení kovovými raketami sovětské výroby zn. Lastočka, toho večera ocitli v místní sokolovně. Byli přátelsky přijati, byla jim vysvětlována pravidla hry a uděleny sportovní rady. V zápětí byli předhozeni místním rekreačním badmintonistům k sehrání setu čtyřhry. K údivu přítomných dobřichovičtí novicové, vybavení pouze tenisovými zkušenostmi, těsně zvítězili. T. T. si dodnes zřetelně vybavuje zejména to, že se mu po celou dobu nepodařilo pochopit systém hry na dvě podání a z toho vyplývající změny v postavení hráčů na dvorci. Zůstal tak odkázán na pokyny domácích a manipulace ze strany svého mladšího partnera. Mise ve Vraném však oba pány nadchla a události dostaly rychlý spád.

V říjnu roku 1985 byl ustaven při ZRTV Sokola Dobřichovice kroužek badmintonu, začaly pravidelné tréninky v malém sále dobřichovické sokolovny, počet adeptů nového sportu rychle narůstal.

Koncem listopadu se skupina odvážlivců vydala do Kladna na oficiální Oblastní turnaj skutečných badmintonistů. Dlužno říci, že hráči badmintonu byli ohleduplní. Jednak měli radost, že možná získají nové soupeře, jednak měli vesměs přirozený lidský soucit. Hráč kroužku badmintonu T. T. si vzpomíná, jak mu badmintonista Kulhavý ze Sokola Králův Dvůr tak dlouho nahrával na smeč, dokud T. T. nezískal v každém setu bod. V únoru roku 1986 byl zaregistrován samostatný oddíl badmintonu. Smíšené družstvo dospělých vstoupilo do mistrovských bojů v následující sezóně a neskončilo poslední. Po pouhých třech letech svou skupinu Oblastního přeboru dokonce vyhrálo. Úroveň hráčů a hráček Sokola Dobřichovice se zvyšovala, v krajských žebříčcích začali obsazovat i přední místa a i hráč T. T. nakonec v turnajovém zápase zdolal svůj bývalý vzor Kulhavého, který vzápětí zklamán ukončil svou badmintonovou kariéru ve dvouhrách ...

A po všech následujících badmintonových sezónách plných urputných bojů, výher i proher i mnoha pozápasových společných posezení, se v hale BIOS dokončil pamětní turnaj s těmito výsledky:

1. Jawa Metaz Týnec n/S.
2. Sokol Libeň
3. Lokomotiva Praha
- 4. Sokol Dobřichovice**

Ceny byly rozděleny, věčně putovní pohár byl předán, naplněn a vyprázdněn. Nastal čas k oslavě badmintonu. Vzkaz z oslavy: Oddíl badmintonu mezi sebou rád přivítá adepty a adepty této rychlé a fyzicky náročné hry.

Tom

Tomáš Tomášek v zápalu boje.

* * *

F.H. TENIS KLUB DOBŘICHOVICE HLÁSÍ:

Úvodem bych rád poděkoval partnerům F.H. Tenisu klubu Dobřichovice, zejména advokátní kanceláři – Mgr. Petr Jindřichovský, která je naším generálním partnerem pro tenis, a firmě Management and Real-Estate Consulting s.r.o. se sídlem Krakovská 25, Praha 1, která je naším generálním partnerem pro fotbal.

Díky spolupráci s těmito subjekty může náš klub fungovat v pohodě a v klidu. Rád bych jim i vám všem ostatním popřál mnoho úspěchů do nového roku 2006, a to nejen pracovních, ale i sportovních a osobních.

Filip Háva

* *

F. H. TENIS KLUB DOBŘICHOVICE DO I. LIGY

Dobřichovický tenis se stal pojmem nejen ve středočeském regionu, ale i v celé ČR. Hráčům, kteří se stali i členy našeho klubu, se daří získávat vavříny doslova po celém světě a v současné době máme 3 zástupce mezi elitní 100 žebříčku ATP ve dvouhře (Dlouhý, Míňák, Vík) a ve čtyřhře je toto číslo ještě vyšší (Pála, Škoch, Luxa, Ulihrach). Vynikající výsledky a velký výkonnostní vzestup jsou v mnohém zavazující, a tak musíme i nadále tvrdě pracovat nejen na dvorcích, ale i mimo něj. Výsledkem manažer-

F. Háva a L. Dlouhý

ského úsilí je účast v I. lize družstev pro sezónu 2006. Soutěž se hraje na konci června a k vidění bude na našich kurtech tenis opravdu světové třídy!

Dovolte abych vás pozval na tato utkání, ve kterých bude možnost shlédnout vynikající zápasy, a doufejme, že s dobrým výsledkem pro naše barvy.

* *

TENIS DO DĚTSKÝCH DOMOVŮ

Na začátku letošního léta se zrodil ojedinělý projekt, který za podpory společnosti Zentiva a. s. a klubu TK Neridé udělal radost mnoha dětem z dětských domovů po celé ČR. Tenisový klub F. H. TK Dobříchovice se stal koordinátorem celého projektu, který v současné době sdružuje 3 dětské domovy. Jedná se o dětské domovy ze Žatce, Mostu a Ostravy. V těchto městech pravidelně chodí na tenisové tréninky 3x týdně cca 15 dětí z dětských domovů a věnují se základům tenisu.

Celý projekt v současné době běží již půl roku a na našich malých adeptech jsou vidět velké pokroky. Nejen že se zdatně ohánějí tenisovým náčiním, ale dle vyjádření vychovatelek je vidět velký posun k lepšímu v chování, jak na sportovišti, tak i mimo ně.

Koncem listopadu se uskutečnilo v hale TK Neridé setkání všech účastníků tenisové akademie, aby ukázali své nadšení a zápal do hry při turnaji v minitenise. Na všech aktérech byla vidět obrovská chuť do hry. Mezi účastníky bylo vidět i několik opravdu talentovaných dětí, které se tenisovou raketou oháněly s takovou lehkostí a samozřejmostí, jako by tenis hrály již několik let.

Nezbývá tedy než poděkovat všem partnerům, a zejména pak společnosti Zentiva a. s., která celý projekt zařadila finančně, a TK Neridé, který s nápadem přišel, a popřát jim mnoho dalších takových nápadů.

S LEGENDOU JDE VŠECHNO LÉPE

Podzimní část fotbalové sezóny je za námi a není na škodu malé ohlédnutí. Začátek podzimní části byl ve znamení příchodu jedné z největších legend českého fotbalu do našeho klubu. Do našich řad přišel Jan Berger.

Hned v úvodních zápasech bylo jasně patrné, že naše hra dostala nový impuls, a mnozí mladí hráči si po boku tak zkušeného fotbalisty začali víc věřit. Honza ukázal, že ze svého umění nic nezapomněl, a všechny udivoval svými technickými kousky. Bohužel pro náš klub, musel po 6 zápasech odejít na hostování do Dukly Praha, kterou v současné době trénuje, aby jí svými výkony pomohl. Do jarní části s ním však můžeme opět počítat, a tak bych vás všechny rád pozval na jarní utkání, ve kterých bude opravdu na co koukat!

Po Honzově odchodu se nám nehrálo již tak lehce, ale mladý tým, složený pouze z tenistů, prokázal velkou vůli a bojovnost a se svými zkušenějšími soupeři se dokázal vyrovnat. Díky lepší fyzické kondici jsme dokázali přehrát i mnohem lepší soupeře a v konečné tabulce nám po podzimu patří 10. příčka. Na 4. místo ovšem náš klub ztrácí 2 body. Jarní část bude díky takto vyrovnanému poli o to zajímavější.

Rád bych vás závěrem pozval na jarní utkání našeho klubu, která začínají 1. dubna od 16.30 hod. domácím utkáním proti Jílovišti.

Filip Háva

Fotbal tým: zleva nahoře - Duda, Tříška, Berger, Stryk, Zedník, Zahořák, Háva, Luxa
a zleva dole - Řezníček, Čermák, Mašek, Láska, Novák, Rychnovský

INZERCE

Ceny inzerce v Kukátku 2006

Obvyklá je individuálně sjednaná smluvní cena. Není-li cena předem sjednána, účtuje se pro soukromé textové inzeráty do 20 slov 100 Kč, každé další slovo 5 Kč, podnikatelské textové inzeráty do 20 slov 200 Kč, každé další slovo 5 Kč, plošná reklama podle velikosti od 900 Kč. Inzeráty je možné podávat písemně, elektronicky nebo osobně na adresu redakce nebo k rukám členů redakční rady – kontaktní spojení v inzerátu na 2. straně obálky. Úhrada: v hotovosti při podání inzerátu nebo složenkou na účet 136611003/0400 vedený v Živnostenské bance (Dobřich s.r.o.), u plošných inzerátů fakturou

DIMAN s.r.o., Dobřichovice

nabízí využití prostor bývalého statku - KULTURNÍHO A SPOLEČENSKÉHO SÁLU -

**možnost pořádání menších koncertů,
divadelních představení, společenských akcí,
školení, seminářů,
obchodních a prezentačních akcí**

Pronájem sálu Dr. Fürsta

pronájem sálu bez přílehlé místnosti - velikost sálu 78 m ²	200 Kč/hod.
pronájem sálu včetně přílehlé místnosti (sál s jevištěm) 104 m ²	250 Kč/hod.
pronájem pianu	50 Kč/hod.
pronájem židlí (vybavení sálu jako hlediště)	50 Kč/hod.
pronájem skládacích stůlů	50 Kč/hod.
průvozní a cenové podmínky při déletrvajících akcích	- individuální dohoda

BLIŽŠÍ INFORMACE:

Diman s.r.o., 5. května 3, 252 29 Dobřichovice
Ing. Magda Havlíková

tel. 2 5771 1031 (byť), 602 660 960, Za Mlýnem 888, Dobřichovice

DOBŘICH s.r.o., Dobřichovice

nabízí možnost inzerce - V DOBŘICHOVICKÉM KUKÁTKU -

**časopis vychází jako občasník,
obvykle čtvrtletně v březnu, červnu, září a prosinci**

Blíže informace:

Dobřich s.r.o., 5. května 3, 252 29 Dobřichovice, PhDr. Jiří Matl, Ing. Daniel Havlík
tel: 234 612 322, 2 5771 2050, e-mail: dobrich.kukatko@centrum.cz, daniel.havlik@alkona.cz

REDAKČNÍ RADA ČASOPISU

UVÍTÁ TÉŽ PŘÍSPĚVKY EXTERNÍCH DOPISOVATELŮ

na výše uvedených e-mailových adresách
nebo na adrese J. Matl, Strmá 139, 252 29 Dobřichovice

účetnictví

zpracují a povedu:

podvojně účetnictví malých organizací
daňovou evidenci
 - fyzických osob či malých organizací
veškerá daňová přiznání
 - DPPO, DPFO, DPH, silniční daň...
knihy jízd
zastupování na úřadech
 - v případech kontrol

776 347 864 **Dobříčovice**

auditor Přemysl Šimek Dobříčovice

informace snadno a rychle
www.iExploze.cz
 region Dolní Berounka

databáze firem weby

nové; e-shop! nabídky zboží za akční ceny!

akce kultura památky kroužky spolky kluby kina atd.

FIXA

stavební firma

PLYN
 přípojky zemního plynu i na klíč
 vložkování komínů, zásobníky PB

TOPENÍ
 též podlahové, i v mědi a plastu
 kotelny na zemní plyn, PB, LTO

VODA, KANALIZACE
 přípojky, plastové jímky, vodárny
 koupelny i na klíč

STAVEBNÍ ŘEMESLA
 zednictví, obklady, dlažby, nátěry
 střechy, sádkokartony, izolace, malování, kompletní elektroinstalace

auditor Přemysl Šimek Dobříčovice

Přemysl **FIXA**
 K Vodárnám 1025
 252 29 Karlík
 mobil: 603 427 491
 tel/fax: 2 5771 2687

rekonstrukce objektů
 stavby na klíč

kompletní dodávky
 vč. projektů a revizí

nabídka materiálů a
 zařízení z katalogů

**U Domu služeb 166/5
143 00 Praha 4 - Modřany
tel.: 241 773 741, 244 400 217
fax: 241 773 742**

- **barvotisky ofsetem
do formátu B2
na čtyřbarevném stroji**

HEIDELBERG + SHINOHARA,

- **šití V1,**
- **lepení V2**
- **skládání archu z B1**

e-mail: tisk.kaliba@seznam.cz

DOBŘICHOVICKÉ KUKÁTKO. Registrováno Ministerstvem kultury České republiky pod č. MK ČR E 12574. Vydává Dobřich, spol. s r.o., řídí redakční rada ve složení: Ing. Vladimír Bezděk, Doc. RNDr. E. Calda, Ing. Daniel Havlík, PhDr. Jiří Matl (předseda), Jana Váňová. Tisk Jan Kaliba, Modřany. Uzávěrka tohoto čísla 15. 11. 2005. Uzávěrka příštího čísla cca 15. 2. 2006. Adresa: Jiří Matl, Strmá 139, 252 29 Dobřichovice (dobrich.kukatko@centrum.cz). Distribuováno laskavou péčí dobřichovických poštovních doručovatelek a smluvních partnerů. Kukátko také najdete na Internetu v rámci stránky www.Dobrichovice.cz.